

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Φ.— Ἀκοὺς ἐκεῖ νὰ σκέπτονται ἀναδιοργανώσεις
καὶ δι' αὐτὸ νὰ συζητοῦν μετὰ μανίας τόσης!
Ἀκοὺς ἐκεῖ νὰ σκέπτονται μὲ δλα τὰ σωσιὰ τους
νὰ διορθώσουν τοὺς Ρωμηοὺς τοῦ νεωτέρου κράτους,
καὶ κάθε τόσο σχέδια καὶ γνώμας νὰ μᾶς δίνουν,
κι' αὐτὰ τὰ χαρτοπαίγνια μὲ βία νὰ μᾶς κλείνουν,
καὶ θηριώδης εὐζωνος ἴσῃν πόρτα των νὰ στέκη
μὲ κάπα εἰς τὸν ὦμο του καὶ μ' ἓνα Γκρά τουφέκι,
κι' ἂν θὲς νὰ πᾶς καμμιὰ φορὰ τὸν πόντο σου νὰ βάλῃς,
καὶ εἶσαι ἀνθρωπος ἀρχῆς καὶ θέσεως μεγάλης,
ἢ βουλευτής, ἢ δικαστής, ἢ ἄλλος τῶν ἐν τέλει,
κατὰ διαβόλου ὁ φρυγρὸς ἀγροίκως νὰ σὲ στέλλῃ
καὶ «δὶαλύσου» μὲ φωνὴν ἀγρίαν νὰ φωνάζῃ,
κι' ἂν βγάλῃς γρὺ ἴσῃς κοντακίαις τήνπισσι νὰ σ' ἀλλάξῃ;
Μὰ εἶν' αὐτή, βρὲ Περικλή, κατάστασις πραγμάτων,
ἀφοῦ δὲν ἐπεμβαίνομεν ἴσῃν ἰδιαίτερά των,
ἐκεῖνοι ἴσῃν καμποῦρα μᾶς νὰ κάνουν τὸν δεσπότην
κι' οὔτε ν' ἀφίνουν, Περικλή, κανένα πατριώτην
εἰς τὰ χαρτιὰ τῆς τράπουλας τὸν πόντο του νὰ βάνῃ
καὶ ἴσῃν ἐλεύθερος Ρωμηὸς τὸ κέφι του νὰ κάνῃ;
Καὶ τί τοὺς μέλει ἂν ἐγὼ κερδίσω εἴτε χάσω
καὶ μὲ τοῦ τζόγου τὰ χαρτιὰ τῆς νύκτα μου περάσω;
Ἄντι θαλάσσης μακρυνᾶς κι' ἐγὼ νὰ ταξειδεύσω
καὶ τὴν περιουσίαν μου νὰ διακινδυνεύσω,
ἀντὶ νὰ γίνω ἔμπορος δερμάτων ἢ σταφίδος,
ἀντὶ νὰ γίνω μέτοχος τῆς λίμνης Κωπαίδος,
ἀντὶ Τραπεζῆς νὰ γινῶ ἢ ἐταιρίας μέλος,
ἀντὶ ἴσῃν φόντι νὰ ριχτῶ καὶ νάχω κακὸν τέλος,
ἀντὶ σ' αὐτὰ τὸ εἶναι μου νὰ διακινδυνεύσω,
ἐπιθυμῶ ἴσῃν τράπουλα νὰ τὸ διακινδυνεύσω,
καὶ οὔτε τὸ δικαίωμα θὰ δώσω εἰς κανένα,
οὔδ' εἰς τὴν περίπολον, ἀλλ' οὔτε κι' εἰς ἑσένα,
νὰ μ' ἐμποδίσῃ ἴσῃν χαρτιῶν τὸ κόψιμο νὰ τρέξω,
καὶ ὅπως θέλω καὶ ποθῶ τὸ εἶναι μου νὰ παίξω.
Διότι, φίλε Περικλή, σκέψου καλὰ καὶ κρίνε
πῶς πᾶσα ἐπιχείρησις χαρτί τοῦ τζόγου εἶναι,
κι' εἰς πᾶσαν ἐπιχείρησιν κι' εἰς ἔργον ληθηθότος
ἢ τέρτοςος θᾶλθης, Περικλή, ἢ τοῦναντίον σότος.
- Π.— Καλὰ τὰ λές, βρὲ Φασουλῆ, ἀλλὰ μὴν ἀμφιδάλλῃς
πῶς εἶμαι σύμφωνος κι' ἐγὼ σὲ τοῦτα ποῦ μοῦ ψάλλεις.
Κι' ἀλήθεια τί τὰς θέλομεν αὐτὰς τὰς βελτιώσεις;
καὶ τὰς μεταρρυθμίσεις των καὶ τὰς διοργανώσεις;
Καλὲ μὰ εἶμαστε κι' ἐμεῖς γιὰ τέτοια κολοκύθια;
Φ.— Μᾶς ἐπαραφορτώθηκαν ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀλήθεια.
Π.— Καὶ πάλιν νέκ βάσανα, καὶ πόνος καὶ ὀδύνη.
Φ.— Ὁ Ἕλληγν πρέπει, Περικλή, νὰ μείνῃ ὅπως εἶναι...
νὰ ἔχῃ πάντα ὡς ἀρχὴν τὸ εὐτυχεῖν ἀπόνως
κι' εἰς Πρυτανεῖον τρέψομαι ὡς ἢ ἀρχαία ὄνος.
- Π.— Ἀπροκαλύπτως δὲ οὐρεῖν καὶ πέρδεσθ' ἐλευθέρως
εἰς πᾶν δι' ἐρυθροῦ σταυροῦ σημειωμένον μέρος.
- Φ.— Νὰ ξεφαντόνῃ ἴσῃν θεὸς καθημερινή καὶ σχολή,
καὶ ἄμα τοῦλθῃ ὄρεξις νὰ βγάλῃ τὸ πιστόλι.
- Π.— Νὰ δέρνῃ καὶ νὰ δέρνεται καὶ νάναϊ κουτσαδάκι
μὲ τὸ ζωνάρι τὸ μακρὸ καὶ μὲ τὸ κοντοβράκι.
- Φ.— Καὶ νὰ κτυπᾶ ἴσῃν χέρι του γοργόναϊς καὶ λειοντάρι
καὶ Μακεδόνας μὲ σπαθιά, μ' ἀσπίδες καὶ κοντάρι.
- Π.— ἴσῃν ὑπογείων τῆς γωνιαῖς νὰ κόβῃ τὴν πασσέτα,
καὶ ἄμα ἴσῃν σακκοῦλι του δὲν μείνει πιά γαζέτα,
εὐθὺς νὰ σβύνη κάθε φῶς, καὶ ἴσῃν ἀναμπουμποῦλα
μὲ δλα του τὰ δάκτυλα ν' ἀρχίξῃ τὴν ρεμοῦλα.
- Φ.— Νὰ βρίζῃ ἄμα δὲν ἴδῃ ψοφήμια μὲς ἴσῃν δρόμους.
- Π.— Νὰ μὴν εὐρίσκῃ ἀρκετοὺς τοὺς καθεστῶτας νόμους.
- Φ.— Νὰ ρίχνεται ἴσῃν γαίας σου καὶ ἴσῃν οἰκόπεδά σου.
- Π.— ἴσῃν δοῦλα, ἴσῃν γυναῖκα σου, καὶ εἰς τὴν πεθερά σου.
- Φ.— Μὲ τὰς σκιὰς τῶν σεβαστῶν προγόνων νὰ φρενιάξῃ.
- Π.— Τὰ πάντα νὰ περιφρονῇ καὶ δλα νὰ θαυμάξῃ,
ν' ἀναφωνῇ δὲ πάντοτε μὲ τὸ σπαθί ἴσῃν χέρι...
- Φ.— Τοῦ Ἕλληγνος ὁ τράχηλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει.
- Π.— Δὲν πρέπει νὰ διαφθαροῦν τὰ πάτριά μᾶς ἦθῃ.
- Φ.— Καὶ πράγματα ἴσῃν τόπο μᾶς νὰ φέρουν ἀσυνήθῃ.
Διότι ὅταν δὲν φερῶ στραβά στραβά τὸ φέσι
καὶ τὴν πατριδα δὲν φρουρῶ καθὼς σ' ἐμὲ ἀρέσει,
ὅπότεν μὲς ἴσῃν καφφενὲ δὲν εἶμαι νύκτα ἴσῃν μέρα
καὶ δὲν τρυφᾶ ἢ μύτη μου ἴσῃν βρῶμα καὶ ἴσῃν λέρα,
ὅπότεν τοῦ πλησίον μου δὲν κλέδω τὸ σουρτοῦκο,
ὅπότεν λέγωμαι κλητῆρ καὶ δὲν βαρῶ τραμποῦκο,
ὅταν μαζὶ σου, Περικλή, γλεντῶ καὶ ξεφαντόνω
καὶ δὲν σὲ δέρνω ὑστερα καὶ δὲν σὲ μαχαιρόνω,
ἴσῃν δὲν μ' ἀφίνουν ἴσῃν χαρτιὰ τὸ εἶναι μου νὰ παίξω
καὶ μὲ πετοῦν οἱ εὐζωνοὶ ἀπ' τὰ κατώγεγα ἔξω,
ἴσῃν δὲν μ' ἀφίνουν νὰ γυρνῶ τὴν νύκτα μὲ κιθάραις
καὶ νὰ ἴσῃν τῆς γειτονιάς μὲ γαῖδουροφωνάραις
καὶ μὲ μινὸρε φλογερὸν τὸ ντέρτι μου νὰ βγάλω,
δὲν εἶμαι τότε πιά Ρωμηός, ἀλλ' εἶμαι κάτι ἄλλο,
ἴσῃν Ἑγγλέζος, Γάλλος, Γερμανός καὶ ἴσῃν Ἰσπανός ἴσῃν ἰππότης,
καὶ οὔτε εἶμαι γνήσιος τῶν ἴσῃν Ἀθηνῶν δημότης,
οὔδ' εἶμαι κάτοικος τῆς γῆς τῶν Παρθενῶνων,
τοῦ Τάκου, τοῦ Νταβέλη μᾶς, καὶ τῶν λοιπῶν προγόνων.
Γι' αὐτὰ καὶ ἄλλα πιά πολλὰ σκέψου καλὰ καὶ κρίνε
πῶς πρέπει τὸ Ρωμαῖκο νὰ μένῃ ὅπως εἶναι.
- Π.— Γι' αὐτὰ κι' ἐγὼ, βρὲ Φασουλῆ, σὲ στρόνω σὲ στηλιάρη,
καὶ τρέχα τῶρα νὰ τὰ ἴσῃν πῆς καὶ ἴσῃν Μπαῖρακτάρη.